La marca de l'ham

La marca de l'ham

Laura G. Ortensi

Cap de Brot
Edicions

Títol original *La marca de l'ham*
© 2024, Laura G. Ortensi

Primera edició octubre de 2024

© de la il·lustració de la coberta Alba Barceló (@aubabarcelo)
© de la fotografia de l'autora Blanche Carreras
© d'aquesta edició Cap de brot edicions
info@capdebrot.cat
www.capdebrot.cat

Imprès a Impremta Pagès (Anglès),
Països Catalans - *Printed in Catalonia*

Disseny de la col·lecció Júlia Planas (@lautonoma)
Correcció Josep M. Codina i Judit Pujol
Maquetació Germán Bartolomé

ISBN 978-84-129108-1-0
Dipòsit legal GI 1559-2024

Aquest llibre s'ha publicat amb el suport de la Diputació de Girona

Diputació de Girona

Queda totalment prohibida qualsevol forma de reproducció d'aquesta obra sense l'autorització de l'editorial. Si necessiteu fotocopiar-ne o escanejar-ne algun fragment, adreceu-vos a CEDRO o consulteu l'enllaç www.conlicencia.com

L'interrogant de filferro
ben clavat al paladar
tires amunt. Estupendo.
Felicitats. Has picat.

Enric Casasses

LA TASSA DE VÀTER

Que així el sonet amb gest de proxeneta
vol consonar i cobrar feina feta.

Dolors Miquel

Com que som addicta
a l'aigua de Vichy
escric com em rota.

Antonina Canyelles

I em semblava que l'amor era la diferència
que hi ha entre tot el que és igual.

Mercè Rodoreda

ADRIÀ

Aquesta esgrima de llavis
no ens durà sang, Adrià.
I si ens deixa cicatrius
serem la bena de l'altre.
Ens hem fet l'amor parlant
al sofà moltes vegades,
amb fonemes levitant,
amb la roba ben posada.
I t'he estimat els talons
més que la pell o la flama.
Penso: quina sort, amic,
besar caps, besar talons,
sense que la carn s'imposi.
És amb ells, amb els talons,
que m'alço i que apamo el món.
Tu m'ets saba i no pas sang,
i quin gust aquesta esgrima!
Visca els talons, Adrià!,
diu l'Ortensi que t'estima.
Els teus talons generosos,
de nòmada que va i ve,
m'expliquen l'olor que fan

els carrers i les cuineres,
vint amants de l'estranger.
Jo, amb el cos encarcarat,
t'explico com és ser vell
i alhora també ser jove.
És amb el cap que viatjo
com en un cotxe de línia.
Tu assenteixes i somrius:
si voltes més que una sínia!
I quan el dolor et fa nosa,
crides amb frivolitat:
corre, agafa la maleta,
no hi ha transport adaptat?
Et portaré a collibè
o potser a la gatzoneta.
Per tu puc ser sedentari
i parlar fins l'endemà.
No fa sang, aquest amor.
Visca els talons, Adrià!
I cada paraula trista
que ens hem dit aquí al sofà.

ESPANTALL

No sé qui soc devora teu.
He desitjat tantes vegades
marcir-me el cor amb un fregall
i no ser tu ni ser de tu...
He demanat més de mil cops
no auscultar el jo tísic que tus
per fotre coça a aquest fantasma...
—em comanava, ran de parrús,
que jo fos l'altre i en fos un altre...
Que em germinés enfora un fal·lus!
Que bescanviés la a final!
Que et recomptés els pèls del pit!
Com un sergent, puta insolent,
que em germinés enfora un fal·lus!,
deia la veu de l'entrecuix.
Que t'estimés com un bastaix
que et cus l'afrau i els geps i els ois
i et fa de llit, d'alberg, de cos,
i et diu que sí, cony de bardaix,
que sé qui soc devora teu,
vora el mirall, brut el fregall,
quan ens besem i ja en som dos:
festeig de pèls, fal·lus i fal·lus.